

Sygn. akt V CSK 523/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa I. J.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 sierpnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 października 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł
(tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 października 2018 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność oraz nieważność postępowania. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżącą podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącą. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącą nie daje zaś podstaw. W orzecznictwie podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Nieważność postępowania skarżąca dostrzega w naruszeniu przepisów postępowania, „poprzez podejmowanie z urzędu czynności procesowych, wbrew zasadom prekluzji, przy przyjęciu założenia, że istnieje możliwość wystąpienia w relacjach między stronami czynu zabronionego (dokumentowania fikcyjnych zdarzeń gospodarczych) w sytuacji, gdy sąd nie zakomunikował tego stronom, przez co pozbawił stronę powodową możliwości obrony swoich praw. Podniósł także, że Sąd drugiej instancji nie dostrzegł, iż pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty twierdził, że zaliczki zwrócił, jedynie zmienił linię obrony, wobec skutecznego zakwestionowania przez powódkę dokumentów mających świadczyć o rzekomym zwrocie tych zaliczek, a postępowania karne w przedmiocie rzekomego usiłowania doprowadzenia pozwanego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez powódkę, przez żądanie zwrotu tych zaliczek umorzono, nie stwierdzając przestępstwa”. Powyższa argumentacja nie uzasadnia stanowiska o pozbawienie powódki możliwości obrony jej praw. Obowiązujące przepisy postępowania nie pozbawiają sądu drugiej instancji możliwości podejmowania czynności z urzędu, a reguły prekluzji nie dotyczą sądu lecz stron postępowania. Należy też zwrócić uwagę, że skarżąca była reprezentowana w postępowaniu apelacyjnym przez profesjonalnego pełnomocnika, który brał w nim czynny udział m.in. składając pisma procesowe.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw